

LBRIS

We know
books

Mircea Pora

**CINEVA DEMULT
A SCRIS**

E I K O N

Bucharest, 2023

Cuprins

CURTE ÎNTRISTATĂ.....	7
VIZITĂ de LUCRU.....	11
UN PRÂNZ DE „EPOCĂ”	15
SCURTĂ ISTORIE	19
LA OPERĂ. ȘOAPTE ÎN ÎNTUNERIC	25
REVELION de VIP-uri.....	30
TURISM DE MÂNA A TREIA	33
ZILE DE GHIDAJ, DE TURISM SOMPTUOS.....	39
COMENTARIU, CENACLU.....	49
DIALOG PESTE TIMP ÎNTRE DOUĂ DOAMNE	52
AȘA A FOST.....	56
ASTA O FOST	58
AȘTEPTARE	61
BÂRFULOI, BÂRFOI, CUM DORIȚI.. ..	62
BÂRFUȚ	69
DOAMNA ȘTEFANELLI.....	72
VIROZA.....	76
TASTELE.....	78
COTIDIENE.....	81
DEDICAȚII, TELEGRAME, SFATURI, URĂRI	84
DE IARNĂ.....	87
DE S-AR TERMINA ODATĂ	89
ALFABET ÎN PRELUNGIRE	91
ALBUME, PARANTEZE	96
ADIERI.....	99
ALBE și NEGRE	102
SCHIMODERMA.....	103
DEMULT, CINEVA A SCRIS.....	111
INVITAȚIA	111
URCUȘUL.....	112
AMINTIRE.....	112

LA NEW-FANTASTIC-OPERA.....	113
CE MAI FACI ? MAI FACEȚI?.....	114
TEMERI, INCERTITUDINI, AMINTIRI.....	120
CLIFE FRUMOASE.....	123
DIN LUMEA LARGĂ.....	123
ÎMBĂTRÂNESC.....	127
ÎN FAMILIE.....	131
ÎN PARC.....	133
LICEU.....	135
MERSUL ISTORIEI.....	137
ZVÂCNIRI.....	140
ZILELE SĂPTĂMÂNII.....	142
LUNI.....	142
MARȚI.....	143
MIERCURI.....	143
JOI.....	144
VINERI.....	144
SÂMBĂȚĂ.....	145
DUMINICĂ.....	145
SE ÎNTUNECĂ.....	145
PROVINCIA.....	147
„PRIN ȚERI EVROPENE”.....	150
PLECAREA.....	151
OFERTE.....	152
PE TELEFONUL MOBIL.....	155
POTOP de CUVINTE...azi, despre fripturi.....	159
POEM.....	161
EI, ASCULTĂTORII.....	163
ÎNSEMNĂRI SPECIALE.....	166
Miercuri.....	166
Joi-Vineri-Sâmbătă.....	168
Duminică.....	168

ASTA O FOST	Error! Bookmark not defined.
ULTIMA FILĂ.....POVESTE ADEVĂRATĂ...	170
DISCUȚII ÎN TREI.....	175
VAGONUL DE DORMIT	177
APROAPE SINGURI	179
BEGA	184
CĂRȚI POȘTALE	187
CĂLĂTORIA.....	191
CONCERT în PROVINCIE	195
CONVORBIRI CU UICA MĂȚU	198
DESPĂRȚIRE.....	203
ÎN SEARA DE AJUN.....	204
ISTORII SCURTE CU „SEMINȚE”	206
CU MOTORUL.....	207
MINIATURI.....	208
FRUMOASA EXISTENȚĂ	209
DIALOGUL NOSTRU	210
ÎNTÂLNIRE.....	210
ÎN TRAMVAI.....	212
ÎN PARC	214
Din „JURNALUL NESFÂRȘIT”	216
O PROFESOARĂ MÂNCÂND O ÎNGHEȚATĂ	219
PE PANTA DESCENDENTĂ A LUCRURILOR.....	220
PIANISTUL.....	222
PRIN GEOGRAFIA ROMÂNEASCĂ.....	223
SCHIMBARE de DOMICILIU.....	226
SFÂRȘIT de VARĂ, ÎNCEPUT de TOAMNĂ	229
ȘANSĂ.....	231
TABLOU cu TEAMĂ.....	233
UN CAZ.....	237
UN OM A RIDICAT O HÂRTIE.....	243
UN OM IMPOSIBIL sau cam așa ceva.....	245
ALBUMUL.....	247
Poza numărul unu: „Botezul meu”	248
Poza numărul doi: „Tani”	249
Poza numărul trei.....	250

Poza numărul patru: „Casa Noastră”	251
Poza numărul cinci: „Fără Titlu”	251
Poza numărul șase: „Fritz”	252
Poza numărul șapte: „Biserica”	253
Poza numărul opt: „Un General”	254
Poza numărul nouă: „Pecariu”	255
Poza numărul zece: „Fără Titlu”	256

CURTE ÎNTRISTATĂ

Azi de dimineață, ca un veritabil ratat, mi-am petrecut cam o oră între găini și curci. Rațele mai în rezervă, la o parte. La început se cam fereau de mine, pe urmă m-au neglijat total. Au reacționat la fel și când am emis simple răcnete și când am pronunțat numele unor mari artiști. „Hrraac sau Van Gogh” aveau asupra lor același efect. Tata, deși pensionat, continuă să aibă clienți, mulți de etnie romă. Rezolvă cazurile rapid, dintr-o lovitură măiastră nimereste diagnosticele. De cerut bani, nu cere niciodată, probabil din cauza asta, pentru vecie, se și gândește la cimitirul săracilor. Probabil, azi, din nou va fi cald căci vrăbiile sunt agitate. Parcă plutește o ușoară moarte printre ele. Câteva sunt la un pas de mine, parc-ar vrea să-mi măsoare gradul la care mi-a urcat plictiseala. Am bani, primesc din mai multe direcții, aș putea să trăiesc prin orașe, să hăulesc pe străzi, bulevarde, să dau târcoale universităților, dar pentru moment nu mă pot desprinde de mediul rural. La prânz, mâncăm din ce-a mai rămas din supa de urzici de ieri. Încheiem cu prune, după care ne întindem la discuții despre scurgerea imprevizibilă a vieții. Ieri, spre exemplu, preotul, după ce s-a trezit la șapte dimineața perfect normal, la orele 11, se umflase ca un sac, cântărind peste 130 kilograme. Tata, deși medic, care-i dezumflase pe mulți, de data aceasta s-a declarat depășit. A recomandat răbdare și discuții relaxate, colaterale. De abia la nouă seara, fața bisericească a reajuns la dimensiunile normale. Acum trăiește cu ideea că periodic

se va umfla și dezumfla. Bărfele despre farmacistă continuă. De fapt, după mine și-ar putea găsi pe cineva căci are un soț urât, să-l pui între găinile noastre. Seara, toată familia, ascultăm la radio, romanțe. Nu ne topim chiar de tristețe dar nici bine nu ne cad versurile ce se cântă. Despărțiri, îmbătrâniri, toamne târzii, iubiri expirate. Mama se salvează prima din această „fumăraie”, căci pe ultimele romanțe picotește. De altfel, totul se termină oarecum fericit căci, din cine știe ce motive, se stinge curentul. Și iată cum, de la o clipă la alta, întunecul înghite satul...

Toamnă adâncă, se simte lucrul acesta și în pivniță. Ne dispar sistematic murături. Cum să mâncăm cârnați de mare finețe, fripturi din moși-strămoși, tocane, toate grase, fără acompaniere acră? Tata spune...”Noi cântăm romanțe și vrem să nu fim jupuiți”...Repetate plângeri la poliție dar fără rezultat. Cineva, tatălui meu, pentru un consult, i-a adus trei borcane mari cu gogoșari. În aceeași zi, telefon și de la poliție...”Păziți-vă acum acriturile dacă nu vreți să vi se facă rău de atâtea grăsimi”...Ne punem pândari și rezultatele sunt bune. Pentru că tot pândim și pândim nu mai putem citi aproape nimic. Pe vremuri mama nota lucruri frumoase despre lecturile ei, acum ajungând să scrie...”Prețul purceilor în creștere, al gânsacilor în scădere”...Peste tot în această toamnă târzie din copaci cad frunze elegant, fără teamă.

Oră de istorie la noi în curte. Elevii foarte bătrâni, parcă ar fi rezerviști ai armatei. Profesorul debitează multe prostii. Hanibal ar fi umblat mereu desculț, Hazdrubal ar fi știut de Burebista, Columb a dormit tot drumul până în America, Dante n-a fost poet ci un simplu drumet, Napoleon ar fi știut vag să scrie și să citească. Ne gândim pe un asemenea monstru să-l reclamăm. Ministrul am auzit că știe de situație dar și el crede că Napoleon a fost analfabet. Mama a spus...”Să așteptăm până ce va veni un alt ministru”...Spre seară, pătrunde în curte un leu jerpelit. Părea mai degrabă

un hoț de găini. Poate să provină de la un circ, ne gândim, căci din „continentul negru” până la noi n-ar fi răzbit..

Pentru prima oară tata se tunde în curte în acest sfârșit de toamnă târzie. Spre finalul tunsorii fulguie ușor. Frizerul îmbrăcat în bundă, cu cravată, în timp ce-i făcea cărarea, se declară nemulțumit de liderii politici. Absența autostrăzilor o socotește o rușine. Despre „leul jerpelit” care a părăsit curtea fără a agresa o curcă, o găină, nu știe ce să creadă. Nici despre „Vulturul Negru” care poate fi totuși o invenție. Pentru tunsoare nu cere bani doar un control cu stetoscopul. Tata-i răspunde că nu mai suportă să audă în urechi bătăile inimii altora. Logodnica mea străbate cu nu știu ce echipaj cel de al doilea, ca mărime, ocean al lumii. Trebuie să fie foarte frumos în mijlocul acelor ape. Înfofolită în haine groase, mama cântă singură române pe coridor. Curtea pare acum un ochi orb, un organism lipsit de simțuri...

Punem foc chiar în curte unor haine pe care nu le mai purtăm. Dăm viață vâlvăților cu aproape un litru de benzină. Focul, un etern miracol, cu zbaterile, cu limbile lui ce se prefac la vârf în lame de cuțite. Ard greu paltoanele tatălui meu, cele cumpărate peste hotare sau primite cadou. Se mistuie în scânteii, parcă albastre, rochiile mamei purtate în luna de miere și când apărea în public să cânte române. Cad pradă vâlvăților și așa zisele mele „hăinuțe”, de pe vremea când eram premiant în clasele primare. Se formează în mijlocul curții, ca o rană neagră, un spațiu de funingini și cenușă. Seara, cu onoruri, suntem invitați la un mare spectacol de circ. În fanfară recunoaștem pe mulți pacienți de-ai tatălui meu, care n-ar fi avut voie să cânte la instrumente de suflat. Un efort prea mare pentru inima și plămâniilor lor. În fapt, ce-am văzut?...Un acrobat a stat într-un picior pe un scaun de bucătărie, aplauze, o oaie și o capră au tras, stânga-dreapta, dreapta-stânga, un cărucior plin cu

pietre, ropot de aplauze, o miță albă, o doamnă în patru lăbuțe, a intrat într-un fel de tunel ieșind la celălalt capăt complet neagră, ruperi de aplauze, și, în sfârșit, în număr de senzație, leul „jerpelit”, ce-l văzusem nu demult la noi în curte. Leul n-a făcut nimic altceva decât să sară de câteva ori peste un lighean cu apă. Apoi a luat o expresie de parcă s-ar fi pregătit să cânte o doină. În final, directorul circului ne-a mulțumit tuturor celor care am asistat la spectacol. De fapt, fusesem doar trei persoane, mama, tata și cu mine. Câteva știri și de la logodnica mea. E încă departe pe ape tot atât de mari, imprevizibile, ca și în urmă cu un an. Am auzit că în țară se fabrică statui, monumente, că suntem cam în urmă la acest capitol. Trece și pe la noi un marfar din care sunt aruncate un plug și o grapă pentru a fi puse pe socluri în centrul localității. Impiegatul, în timp ce dădea liber garniturii să plece ar fi spus...”Decât să mănânc șuncă într-o țară fără statui prefer să mănânc mășline pe Acropole”...În casa noastră totul e palid, numărul coridoarelor parcă s-a triplat, pe alocuri se întrezărește un început de mlaștini. Nu ne speriem. Apar în exces geamantane de călătorie iar în ferestre chipul unui motan otrăvit demult. Tata și mama nu comentează nimic pe subiectul acesta. Mama abia dacă mai notează ceva prin caietele ei...Ninge...Poliloghie...Dincolo de munți...Prăjiturile trecutului...Dezmierdări în curs de răcire...Încă un lucru curios, a început o frenezie a călătoriilor, a rostirii de dictoane. Numai ce vezi pe una cu un gânsac în traistă că vine și-ți spune...”Vedi Napoli, e poi mori”., printre hârțile găsite pe străzi am putut citi...”Et in Arcadia ego”... ”De mortuis nil nisi bene”...”De gustibus et coloribus”... ”Timeo Danaos et dona ferentes”...Doamne, Dumnezeule, dar cine sunt aceștia, din ce sfere provin?...Tata spune calm că timpurile noastre au trecut...și-i înșiră pe toți dispăruții noștri dragi...

- Allo, se aude?

- Da, la telefon Mărie dă la primărie

- Vorbești cu colonelul Momacu, șef serviciu pază,

Secretarul General

- Iu că mă pierd, tovarășu...

- Hârtie și creion și scrie...știi să scrii?

- Am cinci clase, cum dă nu?

- Atunci dă-i drumu..."Program vizită de lucru.

Cerințe"

- Spune-ți numa...

- Listă urgentă maximum o oră adresată mie, colonel Momacu, 01.04.02. cu cinci fruntași în muncă pentru decorare. De agricultură vorbim. Două femei, trei bărbați. Indiferent vârstă, indiferent prezență, vizita e prin surprindere. Festivitatea la Căminul Cultural. Acolo lozinci, portrete, citate.

- Am înțeleș, avem.

- Mai departe, masă frugală.

- Cum ați zis?

- Frugală, adică simplă, de obicei roșii și brânză, în rezervă, ceapă, Tovarășul ține regim, dar faceți, în paralel, și ceva ca lumea. Adică...

- Știm noi, zamă dă ciurcă, curcan cum ar veni, fripturi dă porc, ceva vânat, prăjături măruncce și, la urmă, toarta.

- Așa-i...și pune și cafele, înghețată...

- Altceva?

- La intrarea noastră-n sat, în costume naționale, fanfara. Entuziasm pe fețe. Să nu fie mai puțini de zece și să sufle de când văd coloana de mașini venind până ce va trece.